

ELS NOSTRES OCELLS No Ho Són

Durant les jornades d'anellament d'ocells (*El Carrilet*, núm. 19) que membres del Grup de Natura Sterna portarem a terme els dies 22 i 23 de desembre del passat any, al terme municipal de Castell-Platja d'Aro, aconseguirem els primers controls estrangers.

Per a uns anelladors, què és fer un control?. Doncs és capturar un ocell que ja havia estat anellat per un altre grup. Això constitueix un dels objectius principals de l'anellament d'ocells, ja que proporciona una informació molt valuosa.

Es van capturar quatre repicatalons (*Emberiza schoeniclus*), dos anellats a França, un a Noruega i un altre a Finlàndia. Els repicatalons són ocells típics d'aiguamoll, de la mida d'un pardal. A l'hivern s'escampen per camps i erms per a procurar-se aliment. Quan comença a fosquejar, busquen un canyissar per ajocar-se. A casa nostra hem anat eliminant les zones inundades on creix el canyís i els llocs on encara en queda alguna resta sembla que aviat es podran comptar amb els dits d'una orella.

Es van anotar les inscripcions de les anelles i, als ocells, se'ls va determinar l'edat, el sexe, i se'ls va prendre una sèrie de mesures estàndard (pes, longitud alar, grau d'engreixament). Seguidament se'ls va retornar la llibertat. Totes les dades obtingudes es van comunicar ràpidament al Grup Català d'Anellament el qual les farà arribar a través d'una Coordinadora Europea a les centrals anelladores dels països corresponents. Al final la informació arribarà als anelladors «d'origen». Aquests, per la seva banda i, invertint la ruta, ens faran arribar tota la informació que tinguin d'aquests ocells.

Aquest procés triga un temps, i encara no disposem de la informació d'origen. De tota manera hi ha una cosa certa: aquests ocells concrets han viatjat, pels seus propis mitjans, des dels països esmentats fins a casa nostra, on passen l'hivern. Això no és pas cap fet extraordinari, fa milers d'anys que ho fan. Ara bé, la constatació física del fet, el tenir a les mans la prova de que aquells ocells havien estat a terres tan llunyanes, hem va fer pensar...

Aquells petits trocets de metalls a les potes d'uns ocells hem deien que els països i les fronteres són invencions dels homes i que, animals, plantes i elements atmosfèrics, res no en saben

Repicotalons (Emberiza schoeniclus).

d'això. La Natura és una sola i les actuacions en un punt concret repercuteixen a la resta. Quan hi ha un accident a una central nuclear, el núvol radioactiu o els animals contaminats no s'aturen a les duanes. La contaminació atmosfèrica produïda a un lloc concret, produeix pluges àcides a cents de quilòmetres de distància. La utilització indiscriminada de determinats pesticides pot afectar greument les poblacions d'aus insectívores, moltes d'elles migradores. Així podríem anar enumerant una llista inacabable d'exemples, més o menys evidents, d'efectes que tenen la causa originadora lluny del lloc on es produeixen.

Resulta, doncs, que la protecció i el respecte de la Natura és un deure, no tan sols cap a nosaltres mateixos i el nostre entorn més proper, sinó envers a la resta del món. Si fem qualsevol

mal als repicatalons (els matem, n'eliminem els llocs de repòs, etc.), noruegs, finlandesos, o francesos ens poden demanar explicacions. Si ells els respecten i els cuiden per a ells mateixos i per a nosaltres, els hem de correspondre. I com això, tot.

La conclusió final és que, com l'aire que respirem, els animals, les plantes, les muntanyes, etc. no són tan exclusivament nostres com pensem. Que són del món sencer perquè, en definitiva, constitueixen el món. I és que nosaltres mateixos som una part d'aquest món i, ens agradi o no, conscientment o inconscient, estem fatalment lligats a la seva sort. Si som capaços de influir-la, més val que sigui per a bé.

CARLOS ALVAREZ CROS
Membre del
Grup de Natura Sterna